

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Varga Ügyvédi Iroda (5000 Szolnok, Ságvári krt. 4. XI/14.; ügyintéző: Dr. Varga Judit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Kókai Ügyvédi Iroda (5000 Szolnok, Szapáry u. 18.; ügyintéző: Dr. Kókai Gábor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I.r. és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II.r. alperesek ellen, szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2007. március 21-én meghozott 8.G.20.553/2005/35. számú ítélete ellen, a felperes által 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - a 2007. október 17-én megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest arra, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül 110 000 (Egyszáztízezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak - külön felhívásra - 223 100 (Kettőszázhuszontháromezer-egyszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően meghozott 35. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 nap alatt 340 000 Ft perköltséget, az államnak pedig 535 900 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

A megállapított tényállás szerint a II.r. alperes tulajdonként nyilvántartott **ingatlan címe** szám alatti, ... helyrajzi számú autómosó megnevezésű ingatlanon az I.r. alperes (amelynek beltartója a II.r. alperes) 1996-tól kocsimosót, 1997. augusztusától gépjárműalkatrész-kereskedést és palackosgáz-telepet, 2001. márciusától pedig összforgalmú autógáz (LPG) töltőállomást is üzemeltetett.

2003. februárjában a telephely értékesítése tárgyában az alperesek és a felperes között tárgyalások kezdődtek, amelynek eredményeként (a 2003. március 31-én létrejött adásvételi előszerződést követően) 2003. április 9-én a felperes külön-külön adásvételi szerződést kötött az I.r. és a II.r. alperessel. Az egyik szerződés szerint a II.r. alperes 3 000 000 Ft vételárért eladta a felperesnek a törökszentmiklósi 7163/12. helyrajzi számú, autómosó megjelölésű ingatlanát. A felperes és az I.r. alperes között létrejött másik adásvételi szerződés szerint pedig az I.r. alperes 10 800 000 Ft + 2 700 000 Ft Áfa

vételárért eladta a felperesnek a 7163/12. helyrajzi számú ingatlanon található ingóságokat, a szerződésben felsorolt, tételenként meghatározott vételárért.

A felperes a vételárat 2003. április 16-án megfizette az alpereseknek, akik azzal egyidejűleg az ingatlant a létesítményekkel együtt a birtokába adták. A perbeli ingatlanra a felperes tulajdonjoga bejegyzésre került. 2003. április 23-án pedig az alperesek átvételi elismervény ellenében átadták a felperesnek az autómosó és az autógáz-töltőállomás szakhatósági engedélyeit is.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2005. május 11-én benyújtott (majd utóbb módosított) keresetében az I.r. alperest 3 958 500 Ft, a II.r. alperest pedig 5 932 500 Ft összegű hibás teljesítéssel okozott kárának megtérítésére, valamint annak 2003. április 9-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Emellett kérte azt is, hogy a bíróság „A gazdasági társaságokról” szóló, 1997. évi CXIV. törvény (régi Gt.) 90.§ (1) és (2) bekezdésében meghatározott mögöttes felelősség alapján marasztalja a II.r. alperest (mint az I.r. alperes beltagját és üzletvezetőjét) az I.r. alperes tartozásában is. A felperes állította, hogy az alperesek az adásvételi szerződést hibásan teljesítették, mert a létesítmény üzemeléséhez szükséges valamennyi szakhatósági engedélyt felhívás ellenére nem adták át számára, az autómosó kezelőépületével kapcsolatban pedig utóbb kiderült, hogy nincs építési engedélye, továbbá a kezelőépület tetőszerkezete beázott, a porszívók elromlottak, emellett őt előzetesen nem tájékoztatták a S.L.G. üzletág részlegével kötött szerződés lényeges tartalmáról sem. Mindezekből következően - hivatkozása szerint - a keresetében részletezettek szerinti többletköltségei keletkeztek, amelyek megtérítésére az alperesektől a Ptk. 310.§-a alapján tartott igényt, hivatkozva a Ptk. 304.§ és 339.§-ainak rendelkezéseire is.

Az alperesek ellenkérelmükben a felperes keresetének teljes elutasítását és a perköltségükben való marasztalását kérték. Tagadták, hogy az adásvételi szerződést hibásan teljesítették. Arra hivatkoztak, hogy az értékesített létesítmény működéséhez szükséges valamennyi engedélyt átadták a felperesnek, valamint tájékoztatták a felperest a S.G.H. Rt-vel kötött szerződés tartalmáról is.

Állították, hogy az autómosó telephelyet a felperes a megtekintett állapotban vette meg. Az alapos megismerésre a felperes számára a lehetőséget biztosították. Ezért az adásvétel tárgyát képező dolgok és műtárgyak hivatkozott hibáit a felperes felismerhette, így hibás teljesítésre eredménnyel nem hivatkozhat. Emellett az alperesek a védekezésükben hivatkoztak arra, hogy a felperes az általa időközben elbontott és helyette megépített, jobb, korszerűbb épület költségeit akarja megfizettetni, amely a telep változatlan formában történő üzemeltetéséhez nem volt szükséges.

Az elsőfokú bíróság a felperes teljes keresetét elutasító döntését lényegében azzal indokolta, hogy a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a perben tett állítások bizonyításának kötelezettsége az alperesek tagadásával szemben a felperest terhelte. A felperes azonban a bizonyítási kötelezettségének az alperesek hibás teljesítésével összefüggő állításait illetően - felhívás ellenére - nem tudott eleget tenni. A rendelkezésére álló peradatok alapján pedig az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperesek az adásvétel tárgyát képező ingatlanon lévő létesítmények üzemeltetéséhez szükséges minden engedélyt átadtak a felperesnek, mivel a felperes azt az állítását, hogy „a megvásárolt

autómosó és LPG töltőállomás változatlan állapotban történő üzemeltetéséhez a szerződés teljesítésekor további engedélyekre lett volna szükség" nem tudta bizonyítani. A vízügyi engedély beszerzésére vonatkozóan pedig a peradatok azt igazolták, hogy arra az autómosó rekonstrukciója és bővítése, valamint a kialakítani kívánt új benzintöltő technológia miatt volt szükség. Az alperesek - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - mindenben megfelelően eleget tettek a tájékoztatási kötelezettségüknek is. Így a felperes tájékoztatásával, valamint az engedélyek átadásával kapcsolatban a terhükre szerződésszegés nem volt megállapítható. Emellett hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a kezelőépület állított hibája a felperes számára már a szerződés megkötésekor felismerhető lett volna. A felperes azonban az alapos megvizsgálásra vonatkozó kötelezettségének a szükséges módon nem tett eleget, ha az állított felismerhető hibákat akkor nem észlelte. Az annak elmulasztásából származó (esetleges) kárát ezért az alperesekre nem háríthatná át, hanem azt magának kell viselnie.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben mindenekelőtt bejelentette, hogy a keresetét leszállítja, az alperesek állított hibájából elkészített vízjogi engedélyeztetési terv és az azzal összefüggő egyéb költségei miatt felmerült 599 000 Ft + Áfa, valamint az új kezelőépület létesítésével kapcsolatban felmerült 3 000 000 Ft összegű költségei és azok törvényes mértékű kamatai megtérítésére. Ennek megfelelően - tartalma szerint - elsődlegesen a sérelmezett ítéletnek a módosított keresete szerint történő megváltoztatását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete „ténybelileg és jogilag megalapozatlan”.

Az eljárás során csatolt adásvételi szerződésekből ugyanis - szerinte - egyértelműen megállapítható, hogy azok megkötésekor az volt a célja, hogy „működőképes és üzemelésre alkalmas benzinkút és autómosó tulajdonjogát szerezze meg,” a kifizetett vételár ellenében. Az elsőfokú bíróság ezért tévedett, amikor nem találta bizonyítottnak, hogy az autómosó és az üzemanyag-töltőállomás változatlan állapotban történő továbbüzemeltetéséhez - tehát a szerződés hibátlan teljesítéséhez - az alperesek által átadottakon túl még további engedélykérésre lett volna szükség. Állította ugyanakkor, hogy csak aVízügyi Felügyelet által a kérelmére 2004. május 13-án kiadott vízjogi létesítési engedélyből értesült arról, hogy a működő kocsimosóhoz iszapfogó kialakítása és olajfogó átalakítása is szükséges, amelyet pótlólag létre kellett hoznia. Amennyiben ezek a technikai berendezések szabályosan ki lettek volna alakítva, a hatóság nem írt volna elő számára ilyen kötelezettséget. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során a II.r. alperes maga is elismerte, hogy az alperesek ilyen engedéllyel nem rendelkeztek, illetve ilyen engedélyt a számára - felhívása ellenére - nem adtak át. Emiatt a rendeltetésszerű további használat biztosításához a vízjogi engedélyt neki kellett beszereznie, amely számára a fellebbezésében részletesen meghatározott költségekkel járt. Annak összegét pedig az alperesek - hibás teljesítéssel okozott kárként - kötelesek számára megfizetni.

A felperes fellebbezése szerint téves volt az elsőfokú bíróság jogi álláspontja a megvásárolt ingatlanon álló kezelőépület használatához szükséges engedélykérésben kialakult vitát illetően is. A kezelőépület ugyanis „a benzinkút” és az autómosó üzemeltetéséhez egyaránt szükséges volt. A megvásárolt ingatlanon álló, az alperesek által szolgáltatott kezelőépület azonban építési engedéllyel nem rendelkezett, legalábbis azt számára az

alperesek felhívás ellenére nem adtak át. A felperes - a fellebbezésében írtak szerint - az építési engedély hiányáról csak 2004. október 21-én értesült, valamint arról is, hogy a kezelőépületet engedély hiányában „el kell bontani”. Ezzel a ténnyel - állítása szerint - „az alperes... tisztában volt”. Állította, hogy az elsőfokú építésügyi hatóság állásfoglalására, valamint az épület szerkezeti hibára alapítottan az épületet el kellett bontania és helyette - engedély alapján - új kezelőépületet kellett építtetnie, ami pedig a számára további többletköltséget okozott, amelynek megtérítésére az alperesek ugyancsak kötelesek. A felperes szükség esetére az új kezelőépület megépítésével összefüggésben állított (3 000 000 Ft-ban meghatározott) kára megállapítása céljából szakértői bizonyítás elrendelését kérte. Hivatkozott emellett arra is, hogy „elévülésre egyébként sem hivatkozott az alperes, azt hivatalból tehát nem lehet figyelembe venni”.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a perköltségükben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint a felperes a fellebbezésében olyan új tényt, vagy körülményt nem hozott fel, amelynek alapján sor kerülhetne az elsőfokú bíróság helyes ítéleti döntésének megváltoztatására. Az alperesek állították az ellenkérelmükben is, hogy a fellebbezésben hivatkozott vízjogi létesítési engedély nem a perbeli ingatlan szerződéskötés kori állapotának megfelelő működtetéséhez volt szükséges. Az alperesek ugyanis a telephelyen benzinkutat nem, csak gáztöltő állomást és autómosót üzemeltettek. Ezért az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen állapította meg, hogy a további engedélyek beszerzésére az adott esetben a felperes tevékenységének bővítése miatt volt szükség, amelynek költségeit a felperes rájuk nem háríthatja át. Fenntartották azt az állításukat is, hogy a gázüzemanyag töltőállomás és az autómosó működtetéséhez kezelőépületre nem volt szükség. Ezért a felperes a korszerű kezelőépületet a saját igényei kielégítése céljából építtette meg, így annak költségeit is magának kell viselnie.

A másodfokú eljárás során a felperes a korábbi nyilatkozatait kiegészítette azzal, hogy a vízjogi engedéllyel kapcsolatos többletköltségei azért merültek fel, mert az autómosó működtetéséhez sem volt a telephely vízjogi engedélye, így annak módosítását nem kérhette, hanem maga kényszerült az engedélyt beszerezni a már gyakorolt tevékenységhez is, valamint a tervezett további tevékenységhez is.

A felperes a kiegészített fellebbezésének tartalma szerint az elsőfokú bíróság ítéletének csak a vízjogi létesítési engedély és az építési engedély átadásának hiányával okozati összefüggésben keletkezett (599 000 Ft Áfa és 3 000 000 Ft összegű) kártérítési igényét és annak késedelmi kamatait elutasító rendelkezését kérte megváltoztatni. Ezért a sérelmezett ítélet további, (a 6 172 200 Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kötelezés iránti) keresetet elutasító rendelkezés a felek fellebbezésének hiányában jogerőre emelkedett, a Pp. 228.§ (3) és (4) bekezdései alapján. Erre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének utóbbi rendelkezéseit (és azok indokait) nem érintette, a sérelmezett ítéletet pedig a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Alapítvánnyal támadta a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét amiatt, hogy - szerinte - tévesen döntötte el a vízjogi létesítési engedély szükségessége tárgyában kialakult jogvitájukat, mert nem értékelte megfelelően a Vízügyi Felügyelet által 2004. május 13-án kiadott (5/F/7. sorszám alatt csatolt) vízjogi létesítési engedélyt. A Debreceni Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a hivatkozott határozatból valóban az állapítható meg, hogy a vízjogi létesítési engedélyre a perbeli ingatlanon elhatározott tevékenység-bővítés érdekében, a meglévő gépjármű-mosó rekonstrukciója keretében elvégzendő munkákhoz (így a meglévő olajfogó-műtárgy átalakításához és az iszapfogó kialakításához), valamint az új benzintöltő technológia kapcsán keletkező szennyezett csapadékvizek tisztításához szolgáló műtárgyak kialakításához volt szükség. Az a felperes által állított következtetés viszont a határozatból nem vonható le, hogy a határozat beszerzése a szerződéssel megszerzett korábbi tevékenység folytatásához is szükséges lett volna, tehát annak hiánya pótlására is szolgált a vízjogi engedély.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes ezt az állítását egyéb módon sem bizonyította. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megállapítását támasztotta alá a ... Város Polgármesteri Hivatala Műszaki Irodájának a kocsimosó végleges használatbavételi engedélyének megadására vonatkozó, 1996. szeptember 18-án keltezett (az alperesek részéről 8. sorszám alatt csatolt) számú határozata is, amelynek indokolása szerint a végleges használatba vételi engedély kiadására azért került sor, mert az építésügyi hatóság az illetékes szakhatóságok előírásainak figyelembevételével megállapította, hogy az elvégzett építési munka az engedélyezett terveknek megfelel, és a használatba vételi engedély megadása ellen egyéb szempontból kifogás nem merült fel.

Alapítvánnyal hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy az építési engedély szükségességével, illetőleg annak hiányával összefüggő állításai bizonyítására az elsőfokú eljárás során alkalmas bizonyítékokat szolgáltatott.

A Debreceni Ítéltábla megállapítása szerint ugyanis az elsőfokú bíróság elutasító döntése etekintetben is helytálló volt. A döntés indokolásával azonban az elsőfokú bíróság adós maradt, ezért a másodfokú bíróság az elutasító rendelkezés indokolását az alábbiakkal egészíti ki:

A felperes a fellebbezésében fenntartott (3 000 000 Ft kártérítés megfizetésére kötelezés iránti) a II.r. alperessel szemben előterjesztett keresetét arra az állítására alapította, hogy a II.r. alperes az adásvételi szerződést hibásan teljesítette, mert a gépjárműmosó és üzemanyag-töltőállomás működtetése céljából tőle megvett ingatlanon álló faház nem volt alkalmas arra, hogy abban a felperes az átvett tevékenység folytatásához szükséges kezelőépületet működtessen, utóbb pedig az épület elbontását is elrendelték. Ez volt az oka - állítása szerint - annak, hogy a tevékenység gyakorlásához szükséges kezelőépület biztosítása céljából új épületet kellett építenie, amely építkezés (többször) költsége a II.r. alperes által okozott olyan kára, amelynek megtérítésére szerződésszegése folytán a II.r. alperes köteles.

Ezekkel a felperesi állításokkal állt szemben az II.r. alperesnek az az állítása, hogy a teljesítése nem volt hibás, mert a felperes által megvett ingatlanon folytatott tevékenység változatlanul történő folytatásához kezelőépületre nem is volt szükség. A meglévő és még használható faház elbontására, illetőleg az attól lényegesen eltérő tulajdonságokkal

rendelkező új építmény megépítésére tehát a felperes megváltozott (többlet)igényének kielégítése céljából került sor. A II.r. alperes állította ezért, hogy egyrészt nem teljesített hibásan, másrészt a teljesítése és a meglévő faház elbontása, valamint az új kőház megépítése folytán keletkezett költségek között hiányzik az okozati összefüggés.

E jogvita eldöntéséhez a felperesnek azt az állítását kellett bizonyítania, hogy az adásvételi szerződést a II.r. alperes a fából készült és a tevékenység gyakorlásához nélkülözhetetlen kezelőépület használatra való alkalmatlansága miatt hibásan teljesítette, másrészt azt, hogy a kára azzal okozati összefüggésben keletkezett. A hibás teljesítésből eredő kárának megtérítését ugyanis a jogosult csak akkor követelheti, ha a szerződéskötéskori hibás teljesítés tényét és az azzal okozati összefüggésben keletkezett kárát bizonyítja. A II.r. alperes hibás teljesítésének megállapításához tehát (a Ptk. 305.§ (1) bekezdése alapján) a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a II.r. alperes olyan ingatlant szolgáltatott számára, amely nem felelt meg a törvényes, vagy a szerződés szerinti tulajdonságoknak.

Arra a felperes helyesen hivatkozott, hogy a kötelezett akkor teljesített szerződésszerűen, ha a szolgáltatása alkalmas volt a szerződésben meghatározott célra, ugyanakkor hibás teljesítésnek minősülne az olyan szolgáltatása, amely e cél megvalósítását nem tenné lehetővé. Megalapozatlan és iratellenes volt viszont a felperesnek az a fellebbezési állítása, hogy az alperesekkel 2003. április 9-én megkötött szerződésekben megfogalmazott cél az volt, hogy egy működőképes és egy üzemelésre alkalmas benzinkút és autómosó tulajdonjogát szerezze meg. Nincs ugyanis semmilyen peradat arra, hogy az alperesek a perbeli ingatlanon benzinkutat is üzemeltettek volna. Nem tartalmaznak a benzinkút tulajdonjogának átruházására vonatkozó megállapodást a csatolt szerződési okiratok sem. Azt pedig, hogy a megvásárolt ingatlanok az autómosóként, kereskedésként, palackos gáz telepként és gázüzemanyag-töltőállomásként történő további használatához olyan kezelőépületre volt szükség, amely funkció ellátására a meglévő faház nem volt alkalmas, ugyancsak a felperesnek kellett volna bizonyítania, annak azonban a felperes valóban nem tett eleget. A rendelkezésre álló peradatokból (így különösen az 1993. április 30-án kiadott, ... számú építési engedélyből, valamint a 1993. október 19-én kelt számú ideiglenes használatba vételi engedélyből és annak az 1996. november 14-én meghozott számú határozattal való meghosszabbításából) ugyanakkor megállapítható, hogy a **ingatlan címe** földrészleten létesített, fából készült irodaépület jogerős építési engedély alapján ugyan, de a területre vonatkozó beépítési terv előírásainak figyelmen kívül hagyásával épült meg, ezért az építkezés valóban jogellenes, az így előállt állapot pedig jogsértő volt. Utóbb azonban az építésügyi hatóság által kiadható fennmaradási engedély ilyen esetben is megteremthette volna a jogellenes helyzet jogszerűvé tételének lehetőségét (BH.2007/43.). A jogellenes építkezés jogsértő jellege tehát fennmaradási engedéllyel elhárítható lett volna, amelynek beszerzését a felperes meg sem kísérelte. A perbeli iratok alapján megállapítható, hogy ... Város Polgármesteri Hivatalának Műszaki Irodája - mint elsőfokú építésügyi hatóság - az 1993. október 19-én meghozott számú határozatával a **ingatlan címe** szám alatti földrészleten épített épületre (használtautó-kereskedés célját szolgáló, 24 m² alapterületű faházra) ideiglenes használatba vételi engedélyt adott, amelyet az 1996. november 14-i számú határozatával 1998. július 1-ig meghosszabbított. Ugyanez a hatóság az 1996. szeptember 18-án meghozott ... számú

határozatával az építési engedélyben foglaltak szerint kivitelezett kocsimosóra a használatba vételi engedélyt végleges jelleggel megadta.

Mindezek figyelembevételével - eltérő peradat hiányában - levonható az a következtetés, hogy a perbeli ingatlan a rajta létesített faházzal és egyéb meglévő létesítményekkel együtt folyamatosan, (így a a szerződések megkötésekor is) alkalmas volt arra, hogy ott gépkocsimosót, gépjárműalkatrész-kereskedést, palackosgáz-telepet és gázüzemanyag-töltőállomást szabályszerűen működtessenek, hiszen a hatóságok az alperesek tevékenységének bővítését nem kétségesen olyan időpontokban (1997. augusztus, 2001. március) engedélyezték végleges jelleggel, amikor az alperesek a faházat már fennmaradási engedély nélkül használták. Az a körülmény pedig, hogy utóbb a ... Város Polgármesteri Hivatala Gazdasági Ellátó és Vagyonkezelő Irodája a 2001. március 29-én meghozott számú határozatával a közforgalmú autógáz (LPG) töltőállomás üzemeltetésére is működési engedélyt adott- eltérő tartalmú peradat hiányában - önmagában is azt támasztja alá, hogy a perbeli ingatlan és a rajta lévő létesítmények a felperes által megtekintett, megvásárolt állapotukban a felek adásvételi szerződéseiben meghatározott valamennyi cél megvalósítására alkalmasak voltak.

Helytállóan hivatkoztak ezért az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy a hibás, vagy hibátlan teljesítésük megítélésakor nem lehetett jelentőséget tulajdonítani annak, hogy a perbeli ingatlanon a felperes által utóbb folytatni kívánt más, kibővített tevékenység szabályszerű gyakorlásához (előírt minőségű) kezelőépületre szükség volt-e és hogy akként való használatra az alperesek által szolgáltatott faház alkalmas volt-e. Az eladótól ugyanis nem követelhető az általa eladott ingatlanon lévő felépítmény (helyiség) olyan funkció ellátására való utólagos alkalmassá tétele, amelyet az adásvételi szerződésben nem kötöttek ki (BH.1990.386).

A kifejtett indokok alapján helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy a felperes nem bizonyította a II.r. alperes hibás teljesítését a faházzal összefüggésben sem, ezért arra alapítottnak (a Ptk. 310.§-a alapján) a saját gazdasági döntése eredményeként keletkezett többletkiadása (mint kára) megtérítésére sem tarthatott igényt a II.r. alperessel szemben.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta - a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a nem fellebbezett részét nem érintve -.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a saját másodfokú perköltségét magának kell viselnie. Köteles továbbá megfizetni a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján, (a Pp. 51.§ (1) bekezdésének a.) pontja szerinti pertársaságot alkotó) alperesek számára a másodfokú eljárás során felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségüket is, , amelynek összegét a Debreceni Ítéltábla a fellebbezési érték alapulvételével, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a.) pontja (5) bekezdése és a 4/A.§-a alapján határozta meg.

A felperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ezért helyette „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdése szerint megállapított mértékű fellebbezési eljárási illetéket az állam előlegezte, amelyet a felperes az Itv. 64.§-a folytán alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2)

bekezdése és 15.§ (1) és (3) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az államnak megtéríteni.

Debrecen, 2007. október 17.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-